

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie **D. K.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 15 marca 2017r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 13 lipca 2016r., sygn. akt II AKa .../16, utrzymującego w mocy wyrok
Sądu Okręgowego w [...] z dnia 20 listopada 2015r., sygn. akt VIII K .../14,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

odmówić wstrzymania wykonania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego wraz z kasacją złożył wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, uzasadniając go rangą przedstawionego zarzutu oraz jego widoczną zasadnością, które miały determinować uznanie, że „wykonanie zaskarżonego wyroku przed rozpoznaniem niniejszej kasacji byłoby (...) zdecydowanie przedwczesne i mogłoby spowodować nieodwracalne skutki dla skazanego”. Wniosek ten jednak na uwzględnienie nie zasługiwał.

Wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. stanowi instytucję wyjątkową, zatem jej zastosowanie nie może być następstwem samego złożenia kasacji, lecz podyktowane być musi ekstraordynaryjnymi względami. Aczkolwiek ustawowo nie zostały one zdefiniowane, to jednak orzecznictwo Sądu Najwyższego w sposób jasny je doprecyzowało. Na jedno z tej kategorii orzeczeń powołał się również autor wniosku wskazując, iż w sprawie niniejszej wystąpiła

sytuacja przedstawiona w tym judykacie. Chodziło mianowicie o wagę zarzutu kasacyjnego oraz jego widoczną zasadność, a co za tym idzie realną perspektywę uwzględnienia kasacji. Skarżący twierdził, że każdy z tych warunków został spełniony. Stanowiska tego Sąd Najwyższy jednak nie podzielił.

Oczywistym jest, że zarzuty kasacyjne muszą spełniać rygory określone w art. 523 § 1 k.p.k., a zatem wskazywać na naruszenia prawa o charakterze rażącym i mogącym mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Do takich może też należeć podniesienie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Niemniej jednak, ów rażący stopień naruszenia oceniany być musi *in concreto*. Na gruncie art. 532 § 1 k.p.k., a więc w ramach kontroli wstępnej, podniesione naruszenia muszą być na tyle doniosłe i jednoznaczne, że już *prima facie* przekonują o dużym prawdopodobieństwie uwzględnienia kasacji.

W niniejszej sprawie taki stan nie wystąpił. obrońca skazanego sformułował zarzut dotyczący nierzetelnej kontroli instancyjnej w zakresie podnoszonego apelacyjnie naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Teza skarżącego o „iluzorycznej” kontroli instancyjnej, będącej następstwem akceptacji błędnych ustaleń faktycznych, a zatem materii mieszczącej się sferze ocennej, wcale nie była tak „widocznie zasadna”, jak przedstawił to autor kasacji. Rzecz jasna, ostateczna ocena zasadności zarzutów kasacji obrońcy D. K. dokonana zostanie po rozpoznaniu sprawy na rozprawie. Na obecnym jednak etapie brak było wystarczających podstaw do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Konsekwencją powyższego stanowiska Sądu Najwyższego było orzeczenie wyrażone w części dyspozytywnej postanowienia.